

TÙY BẠN PHÁN XÉT

Ăn thịt người khác thì bị gọi là kẻ ăn thịt người. Thế còn uống người khác - như tôi đây - thì bạn gọi là gì?

Không, không, không. Đừng gập sách lại. Đây không phải truyện kinh dị. Chẳng có gì ghê gớm cả đâu. Truyện này không viết về ma cà rồng hay quỷ hút máu. Nhưng quả tình đây là chuyện lạ lùng. Rất lạ lùng.

Nếu thích, cứ bảo là bạn không tin. Nhưng để nói cho mà nghe: Tôi chẳng hề dối trá. Thôi được, không hẳn. Tôi có thêm thắt một điều. Một điều khá quan trọng đấy. Liệu làm thế có đúng không nhỉ? Tôi không biết nữa. Tùy bạn phán xét.

1 Chuyện bắt đầu vào cái ngày bố con tôi chuyển đến nơi tận cùng của thế giới.

• Hai bố con đã đến nơi. Heo hút giữa bốn bề sa mạc. Ở đó không trường học. Không bưu điện. Không quán xá. Cũng chẳng có mống trẻ con nào. Chẳng có gì ngoài hai bố con cùng quán cà phê nhỏ và cây xăng của chúng tôi. À, còn hai phòng đăng sau cho thuê nữa. Bố con tôi tự hào là chủ mới của quán trọ Áo May Ô Xanh.

Bốn phương tám hướng là sa mạc đỏ rực trải dài tít tắp. Và trời rất nóng. Trời ơi, nóng kinh khủng. Hơi nóng bốc loang loáng trên cát bỏng. Mỗi khi bước ra ngoài, tôi cảm thấy gót giày nóng lên như rang vậy.

- Đúng là thiên đường. - Bố nói. - Nhi, con trai?

- Phải có đến mười triệu con ruồi. - Tôi xua hàng trăm con đang bay kín đặc trước mặt tôi.

- Đừng có tiêu cực thế. - Bố nói. - Rồi con sẽ yêu nơi này. Tất cả xe tải đều dừng nghỉ ở đây trước khi đi tiếp đến Perth. Đây là một mỏ vàng nhỏ đấy.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy một đám bụi cuộn lên.

- Khách hàng đầu tiên của nhà ta. - Bố nói.

Một cái xe tải kênh cang đang phóng như bay tới thẳng chỗ chúng tôi. Bố cầm sẵn cái cần bơm xăng.

- Có lẽ bác tài sẽ cần khoảng một trăm lít đấy. - Bố nở nụ cười sung sướng.

Cái xe tải chạy rầm rầm trên đường. Và cứ thế chạy tiếp. Băng qua trước mặt chúng tôi. Rồi biến mất trong sa mạc hoang vắng.

Khuôn mặt tội nghiệp của bố dài ra. Bố đặt cái cần bơm xăng lại chỗ cột chứa.

- Đừng lo. - Bố nói. - Còn rất nhiều xe tải cần đổ xăng.

Bố đã nhầm. Vì lí do nào đó, lũ xe tải luôn đầy ắp xăng. Chúng cứ thế lướt ngang qua. Rõ ràng đây chẳng phải mỏ vàng mỏ bạc gì cho cam.

Lác đác có khách du lịch. Họ mua bản đồ, uống tí nước và đổ xăng. Vài người nghỉ trọ qua đêm. Kể ra thì cũng không quá tệ. Chỗ này túc tắc kiếm sống được.

Và bố lên kế hoạch thu hút khách hàng.

2 - Nó tên là Ông Ọc. - Bố vẫy vẫy quyển sách cũ nát trước mặt tôi. - Truyền thuyết kể Ông Ọc sống trong sa mạc, đầu đó quanh đây.

- Trông thế nào ạ? - Tôi hỏi.

Bố hơi lúng túng.

- Chưa ai từng nhìn thấy cả.

- Vậy thì tại sao bố biết là thật?

- Thì bố đọc truyện... - Bố nói.

- Thế cơ, vậy Ông Ọc làm gì ạ? - Tôi hỏi.

- Uống.

- Uống ạ?

- Ừ. - Bố nói tiếp. - Nó, à, thì nó thích uống nước.

Tôi mĩa mai:

- Chẳng có tí nước nào trong hàng trăm dặm quanh đây cả. Nước ở đây là do bố con mình chở xe tải đến.

Bố vẫn không nhụt chí.

- Vậy thì chắc nó có cơ chế tích trữ nước. Như lạc đà ấy.

- Thế thì nó phải to lắm luôn, vì đã mười hai năm nay ở đây không có mưa. - Tôi bảo.

Bố cố gắng khóa miệng tôi lại. Bố đang rất phấn khích.

- Thử tưởng tượng xem, nếu chuyện này là thật. - Bố nói. - Dân tứ xứ sẽ đổ về đây. Chúng ta có thể bán phim, đồ lưu niệm. Bán được nhiều xăng nữa. Chúng ta có thể làm bảo tàng. Hoặc mở quán. - Bố hào hứng cười sung sướng. - Giống thủy quái hồ Loch Ness ấy. - Bố hét lên. - Chưa ai từng thực sự thấy nó. Nhưng dân thiên hạ vẫn kéo đến đó với hi vọng được thoáng thấy bóng nó.

- Vậy thì sao ạ? - Tôi nói.

- Thì chúng ta sẽ làm Ông Ọc nổi tiếng, và thiên hạ sẽ lặn lội hàng trăm dặm tới đây.

- Nhưng nhớ không có con nào thì sao? - Tôi nói. -
Khi đó, bố sẽ thành kẻ bịa chuyện.

Mặt bố tiu nghỉu.

- Bố biết. Bố con mình hãy lùng sục từng tấc đất.
Nếu tìm được một con thì nhà ta sẽ trúng mánh.

3 Rồi đó, lâu ơi là lâu mà hai bố con chẳng tìm được con Ông Ốc nào. Thời gian thấm thoát trôi, nhà tôi không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng đủ sống, và tôi bắt đầu thích quán trọ Áo May Ô Xanh.

Tôi mê nhất những buổi tối ở đây. Khi mặt trời lặn, sa mạc trở nên mát mẻ. Thỉnh thoảng, những cơn gió nhẹ lùa qua cửa sổ. Tôi thường ngồi yên lặng ngắm sa mạc yên tĩnh và tự hỏi ngoài kia liệu có bí mật nào ẩn chứa.

- Đừng đi đâu mà quên mang nước. - Bố từng dặn. -
Con không thể biết chuyện gì sẽ xảy ra ngoài kia.

Rồi cũng đến lúc mọi chuyện trở nên kì dị. Một tối, tôi đổ đầy chai nước rồi đặt lên bậu cửa sổ như mọi khi. Tôi nhanh chóng tiếp đi. Và chuyện không hay xảy ra. Tôi gặp ác mộng. Về những thác nước. Những con sóng thủy triều. Và cả những dòng sông dâng nước cuộn cuộn.

Tôi sắp chết đuối dưới một con sông rất rộng. Tôi hét to rồi choàng tỉnh. Tôi thấy khát. Cổ tôi khô khốc. Tôi đi lại chỗ chai nước, mở nắp.

Chai nước đã vơi một nửa.

Tôi xem có lỗ rò nào không. Không có.

Ai đã làm việc này? Ở đây chỉ có bố con tôi, mà tiếng ngáy như sấm vẫn đang mồm một vọng ra từ phòng ngủ của bố. Bố không bao giờ uống nước của tôi. Bố chính là người luôn nhắc nhở tôi uống đủ nước.

Tôi nhìn ra ngoài. Tim tôi như ngừng đập. Ở đó, trên lớp cát vẫn còn ấm nóng, là một dấu chân ướt.

Tôi há hốc miệng, định gọi bố. Nhưng có gì đó ngăn tôi lại. Tôi cảm thấy mình nên tự giải quyết việc này. Đúng là một cảm giác kì lạ. Tôi rất sợ, nhưng tôi vẫn quyết định không nói với bố.

Tôi nhảy ra ngoài cửa sổ, khom người xem xét dấu chân. Tôi khẽ chạm ngón tay vào nó.

Oái. Một luồng điện chạy ngược lên cánh tay tôi. Không đau. Nhưng vẫn khiến tôi sợ. Cảm giác đó giống như bị ga nước chanh trào qua mũi vậy. Giống như vậy, rồi thôi.

Tôi nhảy lùi lại, lo lắng nhìn quanh. Đêm đen như mực. Trăng vẫn chưa lên. Xung quanh tôi là sa mạc vô tận trải dài tới tận cùng Trái Đất.

Cát ấm dường như vẫy gọi tôi. Tôi bước thêm mấy bước và phát hiện một dấu chân nữa. Rồi một dấu nữa. Một chuỗi dài dấu chân ướt nối tiếp nhau dẫn vào đêm tối.

Tôi muốn về nhà. Muốn quay người và chạy trở lại chốn an toàn. Nhưng tôi cứ thế đi theo những dấu chân, tay nắm chặt chai nước với một nửa.

4 • Làm sao lại có dấu chân ướt trên sa mạc này được? Nơi đây không có ao hồ. Không một dòng suối. Không một nhánh sông. Chỉ toàn cát nóng đỏ trải dài vô tận.

Những dấu chân đó hằn trên con đường dễ đi nhất. Chúng tránh đá nhọn và cỏ sắc. Chúng dẫn đi xa mãi. Xa mãi.

Tôi rất sợ. Hai chân tôi run lẩy bẩy. Nhưng tôi cần phải biết ai hay con gì đã tạo ra những dấu chân này. Hay là... Ông Ọc?

Tôi có thể chạy về vách bố, nhưng biết đâu đến lúc đó những dấu chân lại biến mất? Những dấu chân phía sau tôi đã bốc hơi cả. Chỉ mấy phút nữa thôi, sẽ chẳng còn có dấu chân nào để tôi đi theo.

Nếu tôi tìm được một con Ông Ọc thì nhà tôi sẽ phát to. Hàng ngàn du khách sẽ kéo tới đây.

Một con dế rinh rích kêu khi tôi vội vàng đi theo những dấu chân. Một con chuột đêm chạy vọt qua đường. Chẳng bao lâu, quán cà phê chỉ còn là cái bóng xa xa. Tôi có nên đi tiếp không? Hay tôi nên dừng lại nhỉ?

Tôi biết câu trả lời mà.

Tôi phải quay lại. Đó là điều nên làm. Nếu không, tôi sẽ bị sa mạc nuốt chửng. Tôi đang mặc bộ đồ ngủ và xỏ dép đi trong nhà. Và chỉ mang theo có nửa chai nước. Tôi sẽ không trụ được lâu. Nhất là sau khi mặt trời mọc.

Những dấu chân đang mờ rất nhanh. Tôi ngoái nhìn quán cà phê. Rồi tôi đi tiếp ngược hướng nhà mình, theo những dấu vết dẫn thẳng tới nơi hoang dã.

Tôi chưa từng làm điều gì liều lĩnh. Dẫu vậy, nếu tôi có thể tìm được một con Ông Ọc thì nhà tôi sẽ kiếm được cả một gia tài. Du khách từ khắp nơi sẽ đổ đến đây để xem nó. Đó chính là điều thúc tôi bước tiếp.

Tôi tiếp tục đi. Mặt trăng đã treo cao trên bầu trời, nhuộm cát thành màu sáng bạc. Quán trọ Áo May Ô Xanh mất hút sau lưng tôi. Chỉ còn lại mình tôi với những dấu chân ướt. Và sinh vật bí ẩn trong bóng đêm.

Mặt trăng bắt đầu ngả dần trong khoảng không đen như mực. Chẳng mấy chốc, ánh dương sẽ xé tan bầu trời đêm. Và khiến những dấu chân khô đi nhanh chóng. Tôi rảo bước.

Mắt tôi sục sạo trong đêm tối. Có phải ở phía trước có cái bóng sáng bạc không? Hay là ánh trăng lấp loáng?

Ra là một cái cây. Thân cây già, sần sùi, trơ trọi trên sa mạc khô cằn. Tôi hơi thất vọng, nhưng cũng cảm thấy an tâm đôi chút. Tôi không chắc mình có muốn tìm ra thứ đó không.

Tôi quyết định trèo lên cây. Tôi có thể nhìn xa hơn. Nếu ở phía trước không có gì, tôi sẽ quay về nhà. Tôi với tay tới cành la thấp nhất.

5 Tôi không nhớ nổi là ai nhìn thấy ai trước. Sinh vật đó hay là tôi. Tôi không tài nào hiểu nổi. Đầu óc tôi bịt bùng. Thoạt tiên, tôi nghĩ đó là một “người thạch” đang núng nính bước. Nó trần trụi trụi và có màu sáng bạc.

Nó hét lên. Không, đó không phải là tiếng hét. Một tiếng ùng ục. À, cũng không phải là tiếng ùng ục. Tôi đoán ta có thể gọi đó là một tiếng rú sợ hãi. Một tiếng rít khủng khiếp. Như thể tiếng nước réo khi ai đó rút cái nắp chặn nước trong bồn tắm ra.

Tôi cũng la hoảng. Trời ạ, chính xác là tôi rú âm lên. Rồi tôi bỏ chạy trốn chết trong đêm. Tôi không biết mình đang chạy đi đâu. Không biết mình đang làm gì. Tôi loạng choạng, nhảy lên, rồi cầm đầu chạy tiếp. Tôi cảm thấy bất cứ lúc nào bàn tay bằng bạc kia cũng có thể thò ra, tóm lấy tôi, lôi ngược lại. Và ăn thịt tôi.

Nhưng nó không làm thế. Cuối cùng, tôi gục xuống cát, ngất xỉu. Tôi không thể chạy thêm bước nào nữa, dù tôi muốn thế vô cùng. Tôi hoảng sợ ngoài đầu. Nhưng không có gì cả. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới đang rọi lên bầu trời buổi sớm.

Chẳng bao lâu, trời bắt đầu nóng. Nóng không chịu nổi. Tôi đứng dậy và bước về phía trước, nơi tôi nghĩ là có quán trọ Áo May Ô Xanh.

Tôi lao đảo mà đi, đi mãi. Mặt trời đã lên cao rọi thẳng xuống tôi. Theo mỗi bước đi, nỗi sợ hãi Òng ọc của tôi nhạt dần. Thay vào đó là nỗi sợ khác khủng khiếp hơn: chết khô trong sa mạc. Tôi bị lạc rồi.

Chai nước nóng lên trong tay tôi. Tôi đưa nó lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ. Tôi cần phải dành dụm từng giọt.

Lúc này, mặt tôi đã nóng bỏng. Mắt tôi hoa lên như có cả đàn ruồi bay qua. Miệng tôi khô như thể đã ăn sáng bằng cát vậy. Chân đi dép nóng như cục than hồng. Hơi thở hắt hập như rỗng phun lửa.

Ngu ngốc, ngu ngốc, thật ngu ngốc. Sao lại rời nhà vào lúc nửa đêm không biết. Lại còn mang theo tí teo nước. Mặc nhõn đồ ngủ. Không mũ măng. Cái nóng khiến tôi phát điên lên.

Tôi không biết mình cứ đi như thế bao lâu. Có lẽ là hàng giờ. Có khi là mấy ngày. Cổ họng tôi gào thét đòi nước. Cuối cùng, tôi tu cạn chai nước. Tôi điên lên vì khát.